№ 12. Dnia 23 Września 1931 r. Rok VII.

Piński Przegląd Diecezjalny

PISMO URZĘDOWE KURJI BISKUPIEJ.

Treść numeru:

AKTA STOLICY ŚWIĘTEJ.

Ze Św. Kongregacji Propagandy Wiary.

PONTIFICIUM OPUS A PROPAGATIONE FIDEI

CONSILIUM SUPERIUS Generale

Roma, 2 września 1931 r.
Palazzo di Propaganda Fide Piazza di Spagna, 48.

1) Odezwa na niedziele misyjne.

Niedaleki jest dzień 18 października, przeznaczony tego roku na to, aby wierni całego świata składali ofiary ku podtrzymaniu i ku rozwojowi życia Misyj Katolickich. Dzień ten, obecnie już historyczny i tradycyjny, przyjęty został z gorącem uznaniem i jednolitą sympatją we wszystkich częściach ziemi, gdzie na szczytach wspaniałych katedr i na dachach skromnych domków zajaśniał Krzyż Chrystusowy i opowiada o piękności i podboju wiary św. Dzień to molitwy i czynu, propagandy i organizacji, przeznaczony na to, aby sumienia tylu katolików poruszyc, i ożywić a zarazem podnieść zapał tych wszystkich, którzy rozumieli, że nie ma piękniejszego i dzielniejszego poświęcenia się od apostolstwa na rzecz dzieł misyjnych.

Bardzo wielkie są potrzeby Misyj katolickich. W Chinach, gdzie jeszcze leje się krew męczeńska, trzeba naprawiać szkody, jakie wyrządzono kościołom, szkołom, kolegjom, sierocińcom, mieszkaniom misjonarzy, a spowodowane zostały przez częste napady zbójeckie. Należy też przyjść z pomocą znajdującym się w ciężkiem położeniu przez nawiedzającą ich plagę szarańczy i przez okropne powodzie, które niszczą ogromne obszary życiodajnych pól. Trzeba licznych i wielkodusznych środków, żeby bronić i wspomagać misjonarzy, siostry i krajowców, ktorych tak nieszczęście jako i wiara zbliżają w braterskiem uczuciu do siebie, a w imieniu którego misjonarz dzieli swoj chleb z biednymi krajowcami, przez co powstaje ta łączność, z jakiej wytryska dobrobyt moralny i społeczny narodów.

W Indjach, kolebce starożytnej cywilizacji gdzie nowa, umysłowa i religijna kultura doprowadza przyszłość tego wspaniałego narodu do dojrzałości, trzeba budować nowe i wielkie kościoły, miejsca modlitwy i pobudki głębokiej do

dzieł cnotliwych; nowe szkoły, gdzie przez korzyści, jakie przynoszą nauki, będzie można przyciągnąć młode pokolenie do światła Ewangelji św.; sierocińce i szpitale, w których rozdawać się będzie bogactwa dobroczynności chrześcijańskiej, przez co niewierni i błądzący nauczą się oceniać odradzającą siłę chrześcijaństwa. Całe wsie w Indjach bardzo przychylnie spoglądają na nasze Misje i te wsie możnaby łatwo pozyskać, gdyby liczba misjonarzy i środki ku temu były większe i odpowiadały wymogom potrzebom ich mieszkańców.

Także Afryka wymaga wielkich nakładów, *Afryka nie czarna*, jak to kiedyś się mówiło, lecz raczej *świetlista* tym światłem, które nieomal we wszystkich jej zakątkach rozniecili posłańcy Ewangelji św. Skutkiem nowego prawa szkolnego, zaprowadzonego przez rządy kolonjalne, misjonarze nie mogą już nauczać w domach wystawionych z drzewa albo gałęzi, lecz na całem terytorjum afrykańskiem należy budować szkoły z silnego materjału, odpowiadającego wymogom hygienicznym i warunkom nałożonym nauczycielom przez nowe prawodawstwo. Wszystko to wymaga wielu środków, aby móc dobrze przygować nauczających obojga płci a tak wytrzymać konkurencję, stwarzaną przez mahometan i protestantńw, którym w imię świętego prawa rozkrzewiania wiary piędź po piędzi należy odbierać ziemię zroszoną krwią meczenników z Ugandy.

Zatem należy mieć na oku wielkie i powszechne odbudowanie do czego trzeba odpowiednich środków. A jeżeli się pomyśli, że tu i ówdzie na obszernych terytorjach misyjnych powstają kolegja, gdzie się pielęgnuje moralne i obywatelskie wychowanie młodzieży; jeżeli się weźmie pod uwagę, że założono wyższe Instytuty a nawet Uniwersytety Katolickie, jak w Pekinie i Tokio, które muszą działać jako środki promieniowania umysłowego w przeogromnych Republikach chińskich i Cesarstwie japońskiem; jeżeli się zastanowi, że wielkie jest wojsko Misjonarzy i Sióstr, liczące ponad 125,000 żołnierzy, porozrzucanych po całej ziemi, do czego dochodzi jeszcze liczniejsze wojsko katechistów, wiernych współpracowników naszych misjonarzy, a którym trzeba dać to, co do ich chociaż bardzo skromnego utrzymania jest konieczne; do tego dochodzą wydatki na kościoły, na kaplice, na stacje misyjne, na szkoły zrozumieć można, jakich ogromnych potrzeba kwot, aby zadośćuczynić wymogom osobistym, religijnym i społecznym.

W kwietniu roku 1931 Papieskie Dzieło Rozkrzewiania Wiary mogło rozdać pomiędzy wszystkie Misje katolickie całego świata 65,088,690 lirów włoskich (około 32 miljony złotych polskich), które z wielką zostały przyjęte wdzięcznością. Zapotrzebowanie rośnie atoli z dnia na dzień. Wielkie i dobrze zaludnione Wikarjaty Apostolskie, obejmujące dziesięć do 20 miljonów mieszkańców, zostały podzielone a na rozdzielonych terytorjach powstały nowe Wikarjaty i Prefektury Apostolskie, przez co opowiadanie Ewangelji św. zostało ułatwione i wsmocnione. W niektórych okolicach zorganizowano Misje niezależne, co uczyniono dla tego, aby nawracać narody pozostające dotąd w ciemnościach pogaństwa i w przewrocie błędu.

To są powody, dla których trzeba pracować z silniejszem ożywieniem. Powszechny kryzys ekonomiczny, który roku ubiegłego dał się odczuć w zbieraniu funduszy także Dziełu Rozkrzewiania Wiary, powinien spowodować wzmożoną naszą pracę. Zauważono, że w chwilach silnego ekonomiczno-społecznego przełomu, gdzie Dzieło dobrze było postawione, tam też przesilenie nie spowodowało złych skutków. Gdzie jednak nie było tej organizacji, lub gdzie się okazała ujemna, tam zaraz składki zmniejszyły się. Niech więc podobne spostrzeżenie stanie się bodźcem, aby Dzieło Rozkrzewiania Wiary coraz lepiej zorganizować a mianowicie dobrze przygotować dzień misyjny dnia 18 października roku bieżącego.

Apostolstwo misjonarskie jest apostolstwem cywilizacji i dla tego też, komu na sercu leży postęp cywilizacyjny i obyczajowy ludzkości, niechaj nie będzie mu obojętnem, jaki będzie wynik dnia tego, który stanie się tryumfem ideału misjonarskiego. W każdym kościele katolickim, w każdem oratorjum, w każdej kaplicy, choćby najskromniejszej, niechaj wspomnianego dnia ożywi się wiara wierzących a na falach odnawiającego się ducha niechaj unoszą się gorąco modły ku temu Bogu, który uczynił narody zdolne do uzdrowienia, ażeby wszystkie zostały odkupione w Słowie i Krwi Chrystusa Pana. Tegoż dnia niechaj katolicy wszelkiego pochodzenia i wszelkiej rasy złączą się w szlachetnem uczuciu miłosierdzia braterskiego i hojny złożą dar dla najświętszej sprawy. Każda ofiara jest chlebem, jaki się podaje walecznym apostołom cy-

wilizacji chrześcijańskiej. Każdy grosz dnia tego złożony równa się zdobyciu jednej duszy dla skarbów łaski i dla świetności prawdy. A im większe będą zebrane kwoty, tem więcej będzie można współpracować nad szerzeniem Królestwa Chrystusowego, które jest królestwem miłości, braterstwa i wolności. Stanie to się najlepszym dowodem wdzięczności, jaką świat chrześcijański i kulturalny okaże tym bohaterom niezwyciężonym, którzy w niebezpieczeństwach i w walkach, w czasach łupiestwa i epidemij pozostali na swych daleko wysuniętych posterunkach, gdzie staczali gorącą walkę, nie opuszczając ani skrawka chwalebnego znaku, Pius XI wielkoduszny Papież misyj, powierzył sercu i waleczności swych bohaterskich misjonarzy.

Rzym, w siedzibie Propagandy Wiary, 20 sierpnia 1931 r.

Prezydent
† Carlo Salotti
Arcybp. Tyt. Filippoli w Tracji
Sekretarz Propagandy.

Generalny Sekretarz
Luigi Drago
Prot. Ap.

AKTA KURJI DIECEZJALNEJ.

Pisma Pasterza Diecezji.

ZYGMUNT

z Bożego zmiłowania i Stolicy Apostolskiej łaski

BISKUP PIŃSKI

2) *Do Czcigodnego Duchowieństwa.*

W niedzielę 27 września przypada 600-na rocznica zwycięstwa Łokietkowego pod Płowcami. Powstrzymało ono najazdy krzyżackie w głąb kraju naszego i przygotowało rozprawę pod Grünwaldem.

Aczkolwiek nie umieliśmy i nie umiemy zazwyczaj korzystać z łask, jakiemi P. Bóg najmiłościwiej obdarzać raczy Ojczyznę naszą, ale łask tych było w ciągu wieków bardzo wiele, i dobroć Pańska dotychczas swej Ręki szczodrobliwej przed nami nie zamknęło. Jednym ze znaków łaskawości bożej było owe zwycięstwo króla Władysława II.

Rocznica wielkich zdarzeń naszej historji powinny skłaniać nas do gorącego a pokornego dziękczynienia Bogu za wszystkie dary Jego, a zarazem do błagania o przebaczenie za nasze tak liczne przeniewierstwa i o nawrócenie nas do prawdziwej a trwałej pobożności.

W tej myśli piszę, aby po sumie i odpowiedniem objaśnieniu w d. 27 b. m., przy biciu dzwonów (przez kwadrans) została we wszystkich kościołach odprawiona przed N. Sakramentem wystawionym w mostrancji pieśń pokutna „Przed oczy twoje Panie", a po niej Te Deum ze zwykłemi modlitwami niedzielnemi. Potem Tantum ergo i błogosławieństwo N. Sakramentem. Po schowaniu N. Sakramentu, Boże coś Polskę.

Dan w Pińsku, d. 16 września 1931 r.

† ZYGMUNT Bp.

Okólniki Wikarjatu Generalnego.

3) Do Wielebnych XX. Proboszczów i Rektorów kościołów Diecezji.

Wobec otrzymywanych wiadomości, że nie wszyscy Księża stosują się do zarządzenia Ordynarjusza z dnia 22.X. 1930 r. L. 3951 Jego Biskupia Mość polecił przypomnieć W-nym IM. XX. Proboszczom i Rektorom wyżej wymienione zarządzenie podane do druku w № 17-ym Pińskiego Przeglądu Diecezjalnego z roku 1930 str. 2 (154) dla ścisłego wykonania.

X. W. Iwicki
Prałat, Wikarjusz Generalny.

Pińsk, 21 września 1931 r.
L. 2261/31.

Z obcych Kuryj Diecezjalnych.

Z ŁUCKIEJ KURJI DIECEZJALNEJ.

4) **OBWIESZCZENIE.**

Rok Szkolny w Papieskiem Seminarjum Wschodniem w Dubnie rozpocznie się pod koniec bieżącego miesiąca.

Od kandydatów do tego Seminarjum wymagane są następujące świadectwa: 1) matura gimnazjalna. Nieposiadający matury, będą mogli uzupełnić swe wykształcenie przez odbycie kursu wstępnego przy temże Seminarjum. 2) Metryka chrztu. 3) Świadectwo moralności od X. Proboszcza lub Katechety. 4) Świadectwo zdrowia. 5) własnoręcznie napisany życiorys.

Pragnący poświęcić się pracy kapłańskiej, we wschodnim obrządku, w archidiecezji wileńskiej, lub w jednej z diecezji: lubelskiej, podlaskiej, pińskiej, łuckiej, winni złożyć podanie, z dołączeniem powyższych świadectw, na ręce tego Biskupa Ordynarjusza, w którego diecezji aspirant do stanu duchownego chce pracować.

Podanie należy wnosić bezzwłocznie. Odpowiedź co do przyjęcia i terminu przyjazdu do Dubna otrzymają kandydaci od Rektora Seminarjum.

5) **KOMUNIKAT URZĘDOWY**

Sekretarjatu Arcybiskupa Metropolity Mohylowskiego.

Warszawa, ul. Mianowskiego 24/3.

Dn. 20 sierpnia 1931 r. Nr. 5.

WIADOMOŚCI URZĘDOWE.

Sekretarjat komunikuje WWKsiężom, którzy zgodnie z Kan. 180 byli zawezwani na egzamina, że wskutek technicznych trudności egzamina te nie odbędą się dn. 28 i 29.VIII b. r., ale będą odłożone na zimowy okres roku, przyczem zainteresowani Księża będą zawiadomieni osobno o nowym terminie.

Sekretarjat ponawia prośbę o nadsyłanie zbywających intencyj mszalnych na PKO konto 10822, które będą rozdzielane pomiędzy naszymi Księżmi, którym brak intencyj.

Ksiądz Arcybiskup Mohylowski ustanowił dekretem z dn. 8.V 1931 r. № 5899 krzyż pamiątkowy „PRO FIDE ET ECCLESIA IN RUSSIA MERITO“, który będzie nadawany osobom duchownym i świeckim dla upamiętnienia ich zasług dla Kościoła, wiary i dobroczynności katolickiej w Rosji. Uprasza się WW. Księży, aby występowali z wnioskami na piśmie, skierowanemi do Sekretarjatu na imię JEkscelencji o udzielenie tej odznaki osobom, które zasłużyły się dla Kościoła w Rosji na polu jużto ścisłem kościelnem, jużto w akcji społecznej-katolickiej, oświatowej, dobroczynnej. Należy podać imię i nazwisko kandydata (tki), adres, krótką biografję i zwięzłe uzasadnienie za co należy ją odznaczyć.

Ks. Prałat **OKOŁO-KUŁAK**
Wikarjusz Generalny.

Kanonik Ks. H. Humnicki
Kanclerz Kurji Biskupiej.

Drukarnia Diecezjalna w Pińsku, ul. Kościuszki 46.